

[Finansministeren.] virksomheder. I gunstigste tilfælde kan dette indebære en kredit på godt 100 dage fra statens side og for landbrug, fiskeri m. v. næsten 8 måneder. I realiteten sker der således på grund af lovens afgiftsregler en likviditetsforbedring for erhvervslivet under ét i forbindelse med momsens indførelse.

For det andet er der ikke i momsloven noget til hinder for, at virksomheder, der sædvanemæssigt yder lang kredit, undlader at give denne kredit for selve afgiften. Det har ikke været usædvanligt under tidligere afgiftslove, at virksomhederne har givet kredit med vareprisen, men for afgiftens vedkommende har krævet denne betalt straks eller efter en kortere frist. Når køberen er en registreret virksomhed og derfor kan udnytte fradragsretten ved udløbet af den periode, i hvilken leverancen har fundet sted, må denne fremgangsmåde da også være ganske rimelig.

Det er derfor stadig min opfattelse, at der ikke bør være adgang for virksomhederne til at foretage afgiftsafregning på grundlag af betalingsmetoden, og jeg kan derfor ikke give noget tilsagn om at søge momsloven ændret på dette punkt.

Hvad angår spørgsmålet om en forlængelse med 1 måned af den i loven fastsatte frist for aflevering af afgiftsangivelse for hvert kvartal, må også dette spørgsmål sættes i forbindelse med likviditetsforbedringen i erhvervslivet. Det vil ikke ud fra dette hensyn være rimeligt at forlænge fristen yderligere, og i øvrigt finder jeg det heller ikke ud fra mere tekniske hensyn påkrævet at forlænge fristen.

Af *Sigsgaard* til undervisningsministeren (12. juli 1967):

„Kan ministeren oplyse, hvornår lovforslaget om uddannelse af børnehavelærere og fritidspædagoger, der oprindeligt var tænkt fremsat i samlingen 1966-67, vil blive forelagt for folketinget, og kan det i samme forbindelse bekræftes, at de pågældende uddannelser vil blive søgt udvidet som foreslået i betænkning nr. 424/1966?“

Undervisningsminister *K. B. Andersens* svar (13. juli 1967):

Det er min agt at fremsætte lovforslaget

om uddannelse af børnehavelærere og fritidspædagoger i det kommende efterår. Spørgsmålet, om det kan bekræftes, at de pågældende uddannelser vil blive søgt udvidet fra to til tre år som foreslået i den om uddannelsen afgivne betænkning, kan jeg besvare med et ja.

Jeg kan i øvrigt meddele, at jeg har givet repræsentanter for de i disse uddannelser direkte interesserede kredse oplysning herom ved et møde afholdt i undervisningsministeriet den 31. maj 1967, hvor også en række af de problemer, der rejser sig i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget, blev drøftet.

Af *Jens Frandsen* til arbejdsministeren (14. juli 1967):

„Er ministeren villig til gennem handlinger med arbejdsmarkedsorganisationer at sikre, at de endnu eksisterende eksklusivbestemmelser, der griber ind i borgernes erhvervsfrihed, ophæves, og, i fald sådanne forhandlinger ender negativt, da at søge et lovmæssigt forbud mod eksklusivbestemmelser i kollektive aftaler gennemført?“

Efter at en højesteretsdom i december 1966 havde erklæret statens og kommunernes eksklusivaftaler med fagorganisationer, hvorved ansatte i offentlig tjeneste skulle være medlem af en bestemt statsanerkendt arbejdsløshedskasse for at få beskæftigelse på et givet fagområde, ulovlige, og efter at det forinden var almindelig anerkendt retspraksis, at et tilsvarende krav om medlemskab af en bestemt fagforening ej heller kunne stilles som led i en kollektiv aftale som betingelse for ansættelse i stat og kommuner, har der senere på enkelte fagområder på det private arbejdsmarked vist sig problemer skabt af eksklusivaftaler.

Da der som følge af hovedaftalens (septemberforligets) bestemmelser ikke kan indgås eksklusivaftaler mellem organisationer tilsluttet henholdsvis LO og Dansk Arbejdsgiverforening, kan sådanne kun etableres mellem fagforeninger og uorganiserede arbejdsgivere eller arbejdsgivere, der er tilsluttet organisationer uden for Dansk Arbejdsgiverforening.

Den seneste tids erfaringer, navnlig på chaufførområdet, har imidlertid vist, at de